

Kázeň z evanjelických večerných Služieb Božích v Bratislave (NK), 3. nedeľa po Zjavení Kr. P., 23. 1. 2022, 18.00 h; ES 39, 636, 466, A 13; Žalm 31, 2 – 6 **Lukáš 7, 1 – 10**: „¹ Keď (Ježiš) skončil všetky svoje slová v prítomnosti ľudu, ktorý Ho počúval, vošiel do Kafarnaumu. ² A sluha jedného stotníka, (stotníkovi) veľmi drahý, bol na smrť chorý. ³ Keď (stotník) počul o Ježišovi, poslal k Nemu starších spomedzi Židov s prosbou, aby prišiel a zachránil mu sluhu. ⁴ Oni teda prišli k Ježišovi a prosili Ho naliehavo: Zasluguje si, aby si mu vyhovel; ⁵ lebo miluje náš národ a vystavil nám synagógu. ⁶ Ježiš išiel teda s nimi. A keď nebol už ďaleko od domu, poslal stotník priateľov k Nemu s odkazom: Neustávaj sa, Pane, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. ⁷ Preto ani seba som nepokladal za hodného ísť k Tebe. Ale povedz slovo, a ozdravie môj sluha. ⁸ Ved' aj ja som človek podriadený vrchnosti a mám pod sebou vojakov; keď poviem tomuto: Chod'! – ide, a inému: Pod' sem! – príde, a svojmu sluhovi: Sprav toto! – urobí. ⁹ Keď to Ježiš počul, zadivil sa a obrátiac sa k zástupu, ktorý Ho nasledoval, povedal: Hovorím vám: Ani v Izraeli nenašiel som takej viery. ¹⁰ Keď sa potom poslovia vrátili domov, našli sluhu zdravého.“

Milí bratia a milé sestry,

Počas svojho pozemského putovania stretol Pán Ježiš mnoho ľudí. Veriacich aj viere uzavretých. Avšak nikde, ani v Božom ľude Izraeli nenašiel takú veľkú vieru, akú mal pohanský dôstojník – stotník, ktorý velil stovke vojakov. Ježiš žasol vierou tohto muža. Čo bolo na stotníkovej viere také úžasné? Pokúsme sa to objaviť, aby sme sa aj my naučili takto veriť.

1) Stotníkova viera bola vierou, ktorá miluje. Láska je najdôležitejším ovocím viery. Zo súvislostí príbehu vyplýva, že stotník mal dobré vzťahy s ľuďmi. O jeho sluhovi Písmo hovorí:

„*Bol (stotníkovi) veľmi drahý.*“ Stotník trpel, keď jeho sluhu sužovala ťažká choroba. Láska ho nabádala, aby skúsil spraviť niečo pre to, aby jeho sluha nezomrel, ale uzdravil sa. Sluha nebol jediný, koho mal stotník rád. Predstavení židovských komunít o ňom vydali svedectvo: „*Miluje náš národ a vystavil nám synagógu.*“ Vidíme, že láska nie je len pocit, ale vedie k šľachetným skutkom. Stotník bol zrejme majetný, stal sa hlavným sponzorom stavby synagógy v Kafarnaume. Je pravdepodobné, že za láskou stotníka k bohabojným členom židovskej komunity je aj iná láska: láska k Bohu Izraela. Stotník veľkoryso prispieval na budovu, kde ľudia uctievali Boha a hlásajú Jeho slovo. Krásnym ovocím viery je teda nielen láska k blížnemu, ale aj láska k Bohu. Prosme Pána, aby aj naša viera prinášala takéto ovocie: aby sme milovali Boha a svojich blížnych celým srdcom. A prosme Ho aj o to, aby naša láska neostala iba pocitom, ale aktívne sa prejavila, keď bude potrebná naša pomoc. Iste, nedokážeme sa vyrovnáť bohatým mecenášom, no Pán si váži každý príspevok daný ochotne, nesebecky, bez vypočítavosti. Boží dom a zhromaždenie Božieho ľudu nám majú byť rovnako blízke ako núdzni a chorí. Kiež je aj naša viera vierou, ktorá miluje.

2) Stotníkova viera nepoznala predsudky. Tento muž bol v spoločenskom rebríčku vysoko nad sluhom. Nevnímal ho však len ako podriadeného, ktorý musí iba poslúchať. Vnímal ho ako blížneho. Súcitil s ním v jeho utrpení. Nemal predsudky voči cudzincom. Hoci sám nebol Žid, miloval ľudí, medzi ktorými žil ako cudzinec. Prosme Pána, aby aj naša viera a

láska boli bez predsudkov. Ak vyznávame Boha ako jediného Stvoriteľa všetkých ľudí a berieme vážne Jeho slovo, potom by rozdiely v spoločenskom postavení či pôvode nemali hrať významnú rolu. Na druhého a jeho potreby sa dívajme ako na človeka, ktorý je Božím stvorením a naším blížnym až potom v ňom vidíme osobu iného vyznania, cudzinca, bezdomovca... To neznamená, že sa máme nechať podvádzať a oklamať, no nech je aj naša viera vierou, ktorá nepozná predsudky.

3) Stotníková viera bola vierou, ktorá venuje pozornosť Ježišovi. O stotníkovi v Biblia čítame: „*Keď (stotník) počul o Ježišovi, poslal k Nemu starších spomedzi Židov.*“ Počul, že po krajine chodí učiteľ menom Ježiš a uzdravuje ľudí. Venoval pozornosť tomu, čo sa o Ježišovi hovorilo, veril Jeho slovám a prispôbil im svoje správanie. Takáto viera je správna. Prosme Pána, aby aj naša viera venovala pozornosť Ježišovi. – Aby to nebola povrchná či ľahostajná viera, ale vrúcna túžba byť v kontakte s Ježišom a bezhraničná dôvera, že nám môže pomôcť. Nech je aj naša viera vierou, ktorá hľadá na Ježiša.

4) Stotníková viera bola vierou, ktorá poznala vlastnú nehodnosť. Stotník si uvedomoval: Ako pohan a hriešnik nie som hoden predstúpiť pred Pána Ježiša. Židovské predpisy vtedy zakazovali kontakt Žida s pohanom na verejnosti. Tým, že stotník poslal za Ježišom delegáciu tvorenú zo židovských starších – teda z vážených Židov ukazuje, že stotník rešpektuje židovské predpisy a zároveň je to svedectvo, že Židia a pohania môžu spolu vychádzať vo vzájomnej úcte.

V pokornej rezervovanosti stotník Ježišovi posielal odkaz: „*Pane, ... nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Preto ani seba som nepokladal za hodného ísť k Tebe. Ale povedz slovo, a ozdravie môj sluha.*“

V očiach židovských starších mal stotník vysoký kredit. Títo naliehavo prosia Ježiša: „*Zasluhuje si, aby si mu vyhovel; lebo miluje náš národ a vystavil nám synagógu.*“

Skvelá povest' medzi obyvateľmi mesta však nemohla zakryť skutočnosť, že stotník bol v Božích očiach úplne nehodný. Prosme Pána, aby nás chránil pred domýšľavosťou. Bez ohľadu na to, ako veľmi nás ľudia majú radi alebo ako si nás vážia, sme pred Bohom hriešnikmi. Nemáme nárok na Jeho pomoc, ba ani na Jeho blízkosť. Ak sa k nám Pán napriek tomu skláňa, keď k nám navzdory našej nehodnosti prichádza, je to nezaslúžená milosť.

Nemálo ľudí, aj tých, ktorí sa považujú za kresťanov, je spokojných so svojím duchovným stavom a azda aj pyšných, než aby chodili na spoveď a k Večeri Pánovej. Pán Ježiš o nej povedal: „*To čiňte na moju pamiatku!*“ Myslia si, že môžu byť spasení bez pokánia. Božie slovo nás však učí, že Boh „*lačných nasýtil dobrými vecami a bohatých prepustil naprázdno*“ (L 1, 53). A že „*ak hovoríme, že nemáme hriech, sami seba klameme a nie je v nás pravda. Ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od všetkej nepravosti*“ (1J 1, 8 – 9). Kiež je i naša viera vierou, ktorá pozná svoju nehodnosť a môže prijímať odpustenie.

5) Stotníková viera bola vierou, ktorá žiada druhých o pomoc.

Stotník nebol príliš pyšný na to, aby požiadal židovských starších o láskavosť, ani na to, aby požiadal Ježiša o pomoc. Pritom pýcha sa do nás môže ľahko vkradnúť: nazdávame sa, že všetko musíme robiť sami, lebo nik to nedokáže spraviť lepšie; alebo preto, že nechceme vyzeráť ako poníženi prosebníci. Často sa stáva, že sa preťažíme a nedosiahneme, čo sme si predsavzali. Vo vzťahu s Bohom nemôžeme niečo dosiahnuť sami. Sami nemôžeme odčiniť svoje hriechy, na to potrebujeme Ježiša. Zo svojej vôle a vlastných síl nedokážeme žiť tak, ako sa to páči Bohu – na to potrebujeme Ducha Svätého. Preto prosme Boha o pomoc vo všetkom, neprestávajme sa modliť. Nebojme sa tiež požiadať o pomoc iných ľudí, ak nám môžu pomôcť. Nech je naša viera vierou, ktorá prosí druhých o pomoc.

6) Stotníková viera bola vierou, ktorá vo všetkom dôverovala Ježišovi a Jeho slovu.

Hoci ide o príbeh o uzdravení, v strede pozornosti – to hlavné v tomto príbehu nie je uzdravenie, ale bezvýhradná viera stotníka v Ježišovu moc. A vedel aj to, ako Ježiš túto moc uplatňoval: nie nejakými okázalými činmi a pôsobivými obradmi, ale svojím mocným slovom. Stotník povedal Ježišovi: „*Povedz slovo, a ozdravie môj sluha.*“ A na podporu tejto dôvery dodal: „*Aj ja som človek podriadený vrchnosti a mám pod sebou vojakov; keď poviem tomuto: Chod'! – ide, a inému: Pod' sem! – príde, a svojmu sluhovi: Sprav toto! – urobí.*“

Presvedčenie, že keď príde rozkaz zhora, musí ho vykonať, mal stotník v krvi. Podobne, keď on čosi prikáže svojim podriadeným, musia ho poslúchnuť. Jeho viera uznáva, že Ježiš je súčasťou podobnej hierarchie: Ježiš plní príkaz nebeského Otca zjavovať Božiu lásku a zase Ježišovi je daná moc nad chorobami a zlými duchmi, ktorých môže vyháňať. Prosme Pána o takú jednoduchú, a predsa veľkú vieru. Dôverujme Ježišovi, že nám pomôže vo všetkých našich ťažkostiach a že napokon nás zbaví – vytrhne zo všetkého zlého a privedie tam, kde už nebude ani smútok, ani plač, ani bolesť, ani smrť (por. Zjav 21, 4), kde už nikto nebude chorý. Držme sa pritom Ježišovho slova a hľadajme ho stále znova: slovo Biblie, slovo kázne, slovo odpustenia hriechov, slovo požehnanja. Aj naša viera by mala byť vierou, ktorá všetko zveruje Ježišovi a Jeho slovu.

7) Viera, ktorá je Pánovi milá, je vierou, ktorá nesklame.

Na konci úryvku z evanjelia sa píše: „*Keď sa ... poslovia vrátili domov, našli sluhu zdravého.*“ Ježiš pomáha všetkým, ktorí v Neho veria. Keď Mu vyznávame svoje hriechy a vnútorné potreby, uzdravuje našu dušu. On môže uzdraviť i naše telo z chorôb – veľkých i malých – a robí to znova a znova. Niekedy pomáha vyslobodením z choroby, inokedy v chorobe a utrpení, aby sme ich vedeli uniesť, statočne znášať. Nakoniec tých, ktorí Mu veria prijme do svojho nebeského kráľovstva s obnoveným telom a úplne očistenou dušou. Sľúbil to a nesklame nás. Ak veríme v Pána Ježiša Krista podľa zaslúbení Písma svätého, máme vieru, ktorá nás nesklame. Amen.

Použitím: Petr Mareček: *Evangelium podle Lukáše – Český ekumenický komentář k Novému zákonu, svazek 3* (vyd. Centrum biblických studií AVČR a UK v Praze ve spolupráci s Českou biblickou společností, Praha 2018)

a myšlienok Matthiasa Kriesera: **Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár**